

בהיכלו

פרשת ואתחנן תשפ"ה

גליון מס'
177

// תג מחיר

כִּמּוֹה אָדָם צָרִיךְ לְהִתְחַזֵּק לֹא לְהִפָּסֵיק, לֹא לְהִתְיָאֵשׁ, אֲתָה לֹא יוֹדֵעַ מְתֵי הַיְשׁוּעָה תְּבוּאָה, **אִם רַק הֵייתָ רוֹאֶה אֶת תְּגִית הַמַּחֲרִיר שֶׁתּוֹלָה עַל הַיְשׁוּעָה שֶׁלָּךְ לֹא הֵייתָ מִתְיָאֵשׁ כָּל כֵּךְ מֵהָרָה, לֹא הֵייתָ בְּכָלל מַעֲלָה עַל דַּעְתְּךָ מִחֲשָׁבוֹת בְּסִגְנוֹן "נו, הַתְּפִלָּתִי כִּכָּר מִסְפִּיק, זֶה לֹא קוֹרָה", הַמַּחֲשָׁבוֹת הָאֵלּוּ מַגִּיעוֹת מִמִּישָׁהוּ שֶׁכֵּן יוֹדֵעַ כִּמּוֹה קָרוֹב אֲתָה - הַסֵּמ"ךְ מ"ם, זֶה שְׂרֹצָה לְקַחַת מִמֶּךָ אֶת הַחַיִּים טוֹכִים, **כִּשְׁהוּא רַק שֵׁם לֵב כִּמּוֹה קָרוֹב אֲתָה לִישׁוּעָה שֶׁאֲתָה רוֹצֶה, הוּא מַחֲלִישׁ אֶת דַּעְתְּךָ בְּכָל מִינֵי תַרְוִיצִים שׁוֹנִים, הַעֲקָר תִּפְסִיק, אֶל תִּדְבֹּר אֶל הַשֵּׁם וְעוֹד****

אם היה מתפלל עוד תפלה אחת - הייתה מתבטלת הגזרה, רק עוד דבור אחד אל השם!

מַעֲט תִּשְׁיַג אֶת יְשׁוּעָתְךָ.

לֹא חֲבֵל?

// הַסֵּבֶלֶן הוּא הַמִּנְצָח

רֵאשִׁית - הַתְּפִלָּה עֲצֻמָּה הִיא יְשׁוּעָה גְּדוֹלָה, כִּשְׁאָדָם מִתְּפַלֵּל לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמִשִּׁיחַ אֶת צַעְרוֹ, הַשְׂכִּינָה הַקְּדוּשָׁה בְּעֲצֻמָּה מִנְחָמָה אוֹתוֹ, מִי שְׁזוֹכָה לְדַבֵּר אֶל הַשֵּׁם וְקוֹנֶה כָּכָה אֶת מִדַּת הָאֱמוּנָה לְהָאִיר אֶת חַיָּיו - זֶה בְּעֲצֻמוֹ כִּכָּר יְשׁוּעָה גְּדוֹלָה, כִּמּוֹה מִסְכּוֹ אָדָם שֶׁרְחוּק מִזֶּה. וּבִדְבָרֵי כְּשִׁיגִיעַ הַזֶּמֶן וְתִגִּיעַ לְמִסְפַּר הַתְּפִלּוֹת שֶׁל מַחֲרִיר הַיְשׁוּעָה שֶׁלָּךְ, כִּכָּר תִּזְכָּה לְרִאוּת בְּעֵינֶיךָ מֵה שְׂזִכִּיתָ לְפַעֵל.

הַכָּל הוּא: **"הַסֵּבֶלֶן הוּא הַמִּנְצָח"**, אֶל תַּעֲזוֹב אֶת הַכָּל זֶיךָ שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַעֲנִיק לָּךְ: עוֹד דְּבוּר וְעוֹד דְּבוּר, לֹא לְוַתֵּר עַד שֶׁנִּגְיַע!

(על פי אש"י ישראל ואתחנן תשע"ט)

לְכָל דְּבַר יֵשׁ מַחֲרִיר, אִף אֶחָד אֵינוֹ מַעֲלָה בְּדַעְתּוֹ לְהִכָּנֵס לְחִנּוּת, לְבַחֵר מוֹצֵר שְׁעוּלָה אֶלְפִים, וְלִהְצִיעַ בְּפָנֵי הַמוֹכֵר רַק אֶלָּה, **"תַּחֲזוֹר כְּשִׁיחִיָּה לָךְ"** תִּהְיֶה הַתְּשׁוּבָה הַבְּרוּרָה.

בְּפִרְשָׁתְנוּ אֵנוּ מְגַלִּים, שֶׁגַם בְּרוּחָנִיּוֹת קִיָּם הַכָּלל הַזֶּה, מִשָּׁה רַבְּנוֹ עוֹמֵד מוֹל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, מִתְּנַגֵּעַ וְרוֹצֶה לְהִכָּנֵס, חֲכָמִינוּ הַקְּדוֹשִׁים אוֹמְרִים שְׁמִשָּׁה רַבְּנוֹ הַתְּפִלָּה חֲמֵשׁ מֵאוֹת וְחֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה תְּפִלּוֹת, כָּל תְּפִלָּה הוּא פֶּרֶשׁ אֶת לְבוֹ לִפְנֵי ה', מְגַלָּה אֶת טַעְנוּתֵיו וְאֶת כְּסוּפֵיו הַכְּבִירִים וּמִתְחַנֵּן לְכּוֹת גַּם לְאוֹר הַגְּדוֹל.

וְאִזְ אָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: **"רַב לָּךְ, אֶל**

תוֹסֵף דְּבַר אֲלֵי עוֹד בְּדַבָּר הַזֶּה", **אִם הִיָּה מִתְּפַלֵּל עוֹד תְּפִלָּה אֶחָת - הִיָּה מִתְּבַטֵּל הַגְּזֵרָה, רַק עוֹד דְּבוּר אֶחָד אֶל הַשֵּׁם! זֶה פְּשׁוּט הַטֵּבַע שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַטֵּבִיעַ בְּבְרִיאָה - "הַטֵּבַע מְחִיב כֵּן, וְהַתְּפִלָּה מְשַׁנָּה הַטֵּבַע"** (לְקוּטֵי מוֹהַר"ו חֵלֶק א' תוֹרָה ד'), **לְהַתְּפִלָּה יֵשׁ כֹּחַ עֲצוּמִים!**

// יֵשׁ לָּךְ אֶת הַכֹּחַ

גַּם הַתְּפִלּוֹת שֶׁלָּךְ, בְּמִלִּים הַפְּשׁוּטוֹת שֶׁלָּךְ אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ - תּוּכַל לְבַקֵּשׁ כָּל מֵה שֶׁאֲתָה צָרִיךְ, אֶל תַּחֲשֹׁב: **"אִיזָה כֹּחַ יֵשׁ כִּכָּר לְתְּפִלּוֹת שֶׁל אָדָם פְּשׁוּט כְּמוֹנִי, מֵה הֵהָשָׁאָה לְתְּפִלּוֹת הַצַּדִּיקִים..."** רֵאָה בְּרַשִׁי" הָרֵאשׁוֹן בְּפִרְשָׁתְנוּ: **"אִף עַל פִּי שִׁישׁ לָהֶם לְצַדִּיקִים לְתִלּוֹת בְּמַעֲשֵׂיהֶם הַטוֹבִים אֵין מְבַקְשִׁים מֵאֵת הַמָּקוֹם אֶלָּא מִתְּנַת חֲנֹם", גַּם הַצַּדִּיקִים מְבַקְשִׁים כְּעִנִּי בְּפִתַח, מִתְּנַת חֲנֹם מִהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, **אֶת זֶה גַּם אֲתָה יוּכַל!****

אני יושב פה ומדבר

מוֹהֲרָא"ש הָיָה בְּעֲצֻמוֹ כָּל חַיָּיו מְטַפֵּל בְּכָל הַחֲשָׁבוֹנוֹת וְהַסְדּוּרִים שֶׁהָיוּ צָרִיכִים בְּבֵיתוֹ, אִם הָיוּ צָרִיכִים לְלַכֵּת לְאִיזָה מְשֻׁרָד, לְבַנֵּק, בְּטוּחַ לְאִמִּי וְכו'. הָיָה הוֹלֵךְ בְּעֲצֻמוֹ, וְדוֹקָא שֵׁם, בְּדַרְכִים וּבַתּוֹרוֹת הָאֲרָפִים נִתְחַבְּרוּ כָּל מִינֵי חֲבוּרִים לְהָאִיר אֶת הָעוֹלָם, כְּמוֹ מִכְתָּבִים בְּ"אֲשֶׁר בִּנְחַל" וְשִׁיחּוֹת יְקָרוֹת מ"שִׁיחּוֹת מוֹהֲרָא"ש", דוֹקָא בְּזִמְנִים וּבְמִקְוֵמוֹת כְּאֵלּוּ. מוֹהֲרָא"ש יָדַע הֵיטֵב אֵיךְ לְקַיֵּם בּוֹ לְחַבֵּר שְׁמִים וְאֶרֶץ יְחִידִיו, אִם צָרִיךְ לְסַדֵּר מִשְׁהוֹ אֵין זֶה סְתִירָה לְעַבֵּד אֶת הַשֵּׁם בְּאוֹתָהּ עַת כְּפִי שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֶה עֲכָשׁוּ.

אֵיךְ? עַל יְדֵי כֹחַ הַתְּפִלָּה, הַפֶּה שֶׁלָּךְ אֲתָךְ בְּכָל מְקוֹם, לֹא צָרִיךְ לְצַעֵק בְּקוֹלֵי קוֹלוֹת, אִם אֲתָה בְּמִקְוֵם מְצַנֵּעַ וּמְסַמֵּר אֲדִרְבָּה, אֶכָּל אִם לֹא, כַּעַת סִבֵּב הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁאֵנִי נִמְצָא בְּמִקְוֵם וּבְמִצָּב כְּזֶה - גַּם פֹּה אֲנִי עוֹצֵם עֵינֵי וּמְדַבֵּר אֶל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, זֶה הַגְּלוֹי שֶׁרַבְּנוֹ גָּלָה לָנוּ עַל פֶּסוּק "וְאֶתְחַנֵּן אֶל ה' בָּעֵת הַהִיא לֵאמֹר" - בֵּין בְּדַבְּקוֹת בֵּין שְׁלֹא בְּדַבְּקוֹת, לֹא מִשְׁנָה בְּאִיזָה מְקוֹם וּמִצָּב אֲנִי נִמְצָא אֲנִי מַחֲבֵר שְׁמִים וְאֶרֶץ, אֲנִי יוֹשֵׁב פֹּה וּמְדַבֵּר לְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

(מִתּוֹרָה אֲשִׁי יִשְׂרָאֵל וְאֶתְחַנֵּן תִּשְׁעִ"ט)

על ידי ואתחנן זוכים לנחמה אמתית

בעזרת ה' יתברך, יום ו' ערב שבת קודש לסדר ואתחנן שבת נחמו י"ב
מנחם אב התשפ"ד

החיים והשלום וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל כל אנשי שלומנו
היקרים הגרים ביבנאל עיר ברסלב, עיר השמחה, ודי בכל אתר
ואתר, הוי"ה עליהם ישרה שכינתו תמיד.

השבת קורין פרשת ואתחנן והיא שבת נחמו, והמסר של חבור
שני דברים אלו ביחד הוא חזק וברור, כפי שאוחרים בתחננו
ובתפלה כן מקבלים נחמה, כי עקר הנחמה של אדם בכל מה
שעובר עליו בחיים היא הידיעה ברורה שהכל בא ממנו יתברך
לבד, והדרך היחיד להמתיק את זה הוא על ידי תפלה ותחנונים,
כי השם יתברך מביא את הדברים האלו על האדם כדי לשמח את
קולו ולראות איד שיפנה אליו בכל עניני החיים, וברגע שאדם
מקים את זה, הרי ממתיק מעל עצמו כל הדינים הקשים ומקבל
נחמה אמתית, וכל היגיו ונאנחה מתהפכים לששון ולשמחה.

על כן עלינו להתחדש מאד בעבודת "ואתחנן אל ה'", ולעשות
לעצמנו דרך כבושה של תפלה והתבודדות אל השם יתברך בכל
עת והכל זמן, שזהו "בעת ההיא לאמר", בכל עת וזמן שהיא, וכבר
לבקש ולהתחנן על מתנת חנם וחסדי ה' בכל מה שאנחנו צריכין,
ובודאי ישמע השם יתברך את קולנו ונפעל את כל משאלות לבנו
לטובה.

אחי ורעי היקרים! השבוע ... חל ט"ו באב, יום טוב גדול
לישראל, וכמבאר בדברי חכמינו הקדושים (סוף מסכת תענית) לא
היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב ויום הכפורים וכו',
ומבאר בספרים הקדושים שחלק גדול של היום טוב ט"ו באב הוא
מחמת שמאז מתחילה הארת הימים הנוראים של ראש השנה
יום הכפורים הבאים עלינו לטובה, ועל כן חמשה עשר באב עולה
בגימטריא כמו כתיבה וחתומה טובה בדיק, ועל כן עלינו כבר
לחשב ברצינות גדולה לפני מי ולפני מה אנחנו עומדים, ועכשו
הזמן מסגל ביותר להתחיל כל מיני למודים קדושים המיעדים
למים אלו כגון תקוני ז' וספרי רבנו ז"ל ומסכת ראש השנה
וכו' כל אשר יחפץ לב האדם, ובעקר להרבות בהרבה תפלה
והתבודדות אל השם יתברך שנוזה להגיע לרבנו ז"ל על ראש
השנה ולהתאסף ולהתאכסן ביחד בבנין הקדוש "קלויז מוהרא"ש"
מתוך שמחה עצומה וחרדת קדש, ויעזר הקדוש ברוך הוא שנוזה
לפעל כל משאלות לבנו לטובה ויהיה לנו כתיבה וחתומה טובה
בספרן של צדיקים וביחד עם כל נשמות ישראל.

המאחל לכם שבת שלום ומברך!

ישראל משה רבינו זי"ע

האם זה בסדר להתפלל גם על דברים גשמיים?

שלום לכבוד הרב הקדוש. יהי רצון שהשם יאריך ימיו
ושנותיו בטוב ובנעימים, ויתן לך את הכוח להמשיך לעשות
את עבודת הקדש שאתה עושה.

יש לי שתי שאלות בענין התבודדות:

א. מהי מעלת התפלה והתבודדות בכתל? האם באמת כל
אשר מבקשים שם מתגשם?

ב. האם זה בסדר להתפלל באפן כללי גם על דברים גשמיים
מאחר ולא כלם יכולים להתפלל רק על מעלות והשגות
רוחניות?

תודה רבה, אני אוהב אותך מאוד ומאחל לך רק טוב,
ושתאריך ימיו אתנו!

תשובה

בעזרת השם יתברך, יום ב' לסדר
בהעלתך ד' סיון התשע"ד

שלום וברכה אל ... נ"י

לנכון קבלתי את מכתבך.

רבנו ז"ל אמר (לקוטי מוה"ר חלק ב'
סימן כ"ה) ההתבודדות הוא מעלה
עליונה וגדולה מן הכל. דהיינו
לקבץ לו על כל פנים שעה או
יותר להתבודד לבדו באיזה חדר

או בשדה, ולפרש שיחתו בינו לבין קונו בטענות ואמתלאות בדברי
חן ורצוי ופיוס, לבקש ולהתחנן מלפניו יתברך, שיקרבו אליו לעבודתו
באמת. ותפלה ושיחה זו יהיה בלשון שמועדים בו וכו'. והנהגה זו הוא
גדולה במעלה מאד מאד, והוא דרך ועצה טובה מאד להתקרב אליו
יתברך, כי זאת היא עצה כללית, שכולל הכל. כי על כל מה שיקסר לו
בעבודת השם, או אם הוא רחוק לגמרי מכל וכל מעבודתו יתברך, על
הכל יפרש שיחתו ויבקש מאתו יתברך. ואפלו אם לפעמים נסתממו
דבריו ואינו יכול לפתח פיו לדבר לפניו יתברך כלל, אף על פי כן זה
בעצמו טוב מאד. דהיינו ההכנה שהוא מוכן ועומד לפניו יתברך, ויחפץ
ומשתוקק לדבר, אף שאינו יכול, זה בעצמו גם כן טוב מאד. וגם יוכל
לעשות לו שיחה ותפלה מזה בעצמו, ועל זה בעצמו יצחק ויתחנן
לפניו יתברך, שנתרחק כל כה, עד שאינו יכול אפלו לדבר. ויבקש
מאתו יתברך רחמים ותחנונים, שיחמול עליו ויפתח פיו, שיוכל לפרש
שיחתו לפניו.

כָּל כֶּךָ בְּטוֹחַ

שְׁמַגִּיעַ לָךְ!?

מאת המקום אלא מתנת חנם

השאלה היא: למה באמת? אם יש לך מעשים טובים, השקעת, הכנסת כוחות וכו', אז למה אתה לא יכול לבקש?

אבל התשובה היא פשוטה, יכול להיות שיש לך מעשים טובים, אבל כל המעשים טובים האלו מי זכה אותך? הקדוש ברוך הוא בעצמו זכה אותך, רבנו ז"ל אומר (לקוטי מוה"ר חלק א, סימן ב, על פי המדרש): "כל מעשים טובים שלנו, וכל התפלות - הכל מאיתו, ואין ראוי לחשב לקבל שכר על שום דבר!"

אלא מה, שיש ענין כזה של אוצר מתנת חנם, שמאוצר זה מחלק הקדוש ברוך הוא מתנת חנם, כשרואה שאדם רציני והוא מבקש ומתחנן ויודע "אני אין לי זכויות, אין לי שום דבר - אני מבקש מתנת חנם, תן לי שכל, רבונך של עולם".

כשאדם חוקק בתוך לבו ומוחו את הידיעה הזאת, שכל החיים, כל הבריאות, כל הפרנסה וכל מה שזוכה להגיע בזה, הוא זכה להתחנן, זכה לילדים, מה שרק יהיה - זה הכל מתנת חנם מהקדוש ברוך הוא, הוא זוכה לטעם אחר בחיים. הוא אף פעם לא יתבונן אם עכשו מוחו מאיר ויש לו התלהבות או חשק גדול להתפלל, הוא מתפלל תמיד להקדוש ברוך הוא בין בדבקות ובין שלא בדבקות, כי ממילא כל מה שיגיע זה יהיה במתנת חנם, ואם עכשו אני לא זוכה להתפלל בדבקות, המוח שלי לא מישב מספיק, אני אגיד את המילים של התפלה כמו שהוא, כמו שיש הלשון הזה אצל רבנו: 'אמרם כמו שיאמרם', תגיד את התפלה, התקון הפללי, התהלים וההתבודדות, כמו שעכשו מאיר לך, עכשו, זה קר בלי רגש, בלי התלהבות? - תגיד את זה כמו שהוא! ברוך השם אתה יודע מהלמוד הזה קבלת מפי הצדיקים שזה התכלית - תמיד להתקרב להקדוש ברוך הוא אפילו אם עכשו אני במדרגה הכי נמוכה, ובלי מחין בכלל.

(מתוך השיחה השבועית יום ד' ואתחנן תשע"ז)

הודי אחד פעם הגיע לגאון הקדוש ה'חזון איש' זי"ע ואמר: 'רבי, מגיע לי מזל טוב', כדרך העולם כאשר אחד מודיע לזולתו שיש שמחה בביתו.

שאל אותו החזון איש: באמת מגיע לך? אתה כל כך בטוח שמגיע לך?...

בתוך הדבור הזה מנח עמקות גדולה לחיים טובים, אל לו לאדם לחשב "מגיע לי הכל, מגיע לי בריאות, מגיע לי כסף, מגיע לי ילדים, מגיע לי שלום בית... מגיע לך? - הקדוש ברוך הוא נותן מתנת חנם, כל דבר שיש לך זה ממש מתנת חנם ממנו יתברך, וצריך להודות להקדוש ברוך הוא תמיד על כל החסדים שעושה עמנו.

גם אם נאמר שנתפלל שעות וימים ולילות, אם זה היה אפשר, אבל כפי הישועה שאנו צריכים, זה מספיק בכלל? בפרט מי שמחכה ומצפה לישועה רוחנית - שיזכה לצאת מן הבץ שלו, הוא מסבב ממש עם כל מיני קלפות מחשבות זרות רחמנא לצלן, והוא לא יודע איך להתפטר מהם, הוא רוצה בכל פעם וחזור ונופל, הוא מבקש מהקדוש ברוך הוא: אגא רחם עלי! אני רוצה להיות איש כשר אני רוצה לצאת מכל הלכלוך שלי, זאת אומרת שאתה רוצה שנוי הטבע שנוי הבריאה ממש, כל כך הרבה זמן היית מרחק, במקומות לא טובים, ופתאום אתה רוצה לשנות את השם שלך ולהיות איש כשר, אתה יודע איזה גס, איזה מתנה עליונה צריכים מהקדוש ברוך הוא, גם אחר כל התפלות והבקשות שתעשה!?

בעצם לפי המעשים שלך בקשי מגיע לך, משמים אומרים - הלאי שתהיה ראוי לך... יש כל כך הרבה קטרוגים. אז איך באמת זוכה לפעל ישועות כאלו? -

כשאדם מכיר שלא מגיע לו שום דבר, הכל חסד מן השמים, אז הוא זוכה לפעל ישועות רבות ברוחניות ובגשמיות!

גם הצדיקים, אומר רש"י הקדוש בתחלת פרשתנו - "אף על פי שיש להם לצדיקים לתלות במעשיהם הטובים - אין מבקשים

ואמר רבנו ז"ל שפמה וכמה צדיקים גדולים מפרסמים ספרו, שלא באו למדרגתם, רק על ידי הנהגה זו. והמשכיל יבין מעצמו גדל מעלת הנהגה זו, העולה למעלה למעלה, והוא דבר השווה לכל נפש מקטן ועד גדול, כי כלם יכולים לנהג הנהגה זו, ועל ידי זה יבואו למעלה גדולה, אשרי שיאחז בזה.

רבנו ז"ל אומר (ספר המדות אות תפלה סימן י"ז) על כל הדברים, הן על דבר גדול הן על דבר קטן - תתפלל, וכן כתב מוהרנ"ת ז"ל (שיחות הר"ן סימן רל"ג) שמעתי מאיש אחד מאנשי, שפעם אחת דבר רבנו ז"ל עמו מענין בגדים, ואמר לו שעל כל דבר צריכין להתפלל, הינו אם בגדו קרוע וצריך לבגד תפול להשם יתברך שיתן לו בגד לבש, וכן בכל כיוצא בזה דבר גדול ודבר קטן. על הכל ירגיל עצמו להתפלל תמיד להשם יתברך על כל מה שיחסר לו אף על פי שהעקר להתפלל על העקר, דהינו על עבודת השם יתברך לזכות להתקרב אליו יתברך, אף על פי כן גם על זה צריכין להתפלל.

ואמר, שמי שאינו מתנהג כן, אף על פי שהשם יתברך נותן לו בגדים ופרנסה והצטרפות חיותו, אבל כל חיותו הוא כמו בהמה שגם כן השם יתברך נותן לה לחמה וכו', כן הוא חיותו שנותן לו השם יתברך. כי מאחר שאינו ממשיך כל חיותו על ידי תפלה מהשם יתברך, על כן כל חיותו הוא כמו חיות בהמה ממש, כי האדם צריך להמשיך כל חיותו והצטרפותו מהשם יתברך על ידי תפלה ותחנונים דוקא.

וכן שמעתי אנכי גם כן מפיו הקדוש על דבר קטן ופחות מאד שהיה קצת מוכרח לי, ואמר תתפלל על זה להשם יתברך. ועמדתי משתומם, כי היה לי לדבר פלא בעיני להתפלל להשם יתברך על דבר פחות כזה, וגם כי לא היה מוכרח ביותר. ענה ואמר (בלשון תמה): אין זה כבודך שתתפלל להשם יתברך על דבר קטן כזה! והפלל, שעל כל הדברים שבעולם צריכין להתפלל להשם יתברך: עני שם.

הקדוש ברוך הוא יעזר לך שתזכה לקיים את זה בתמימות ובפשיטות גמורה.

המאחל לך ברכה והצלחה מן השמים

לחם יקר מאד

הנגנון המתוק שעלה בין כחלי בית המדרש היה משובב לבבות, על שלחן העץ הפבד, לפני ערמת הספרים, ישב רכיו הצדיק הקדוש רבי מנחם מענדל מרימנוב, והחיה את נפשו בלמוד התורה הקדושה.

המענוג העלאי שכסה את פניו הקדושות הסתיר סוד... כאן זוכה הוא להתחבר לעשר האמתי והנצחי, אך בבית, היכן שאשתו הצדקת מנסה למצא במה להשיב את בעלה הצדיק - אין כלום, כלום מממש...

האופה של העירה הסכים עד היום לרשם חוב עבור מה שלקחה, היא לא היתה צריכה הרבה, רק לחם פשוט הביאה הביתה, פרסה פרוסה נדיבה והכינה כוס תה, לתת כח לצדיק להמשיך בהתמדתו.

אך עוד יום ועוד יום עברו, ורשימת החוב אצל האופה התארכה כל כך, עד שסתם את לבו ואמר לרבנית: "לא אוכל יותר להמשיך ככה, החשבון כבר גדול מדי, מעתה אצטרף לקבל תשלום עבור כל מה שתקחי".

לבה התמלא כאב, בדמעות פנתה אל האופה: "לבעלי הקדוש לא יהיה היום מה לאכל, מה אעשה?" בכל מיני לשונות נסתה לשכנע אותו שישכים.

האופה לא ותר על תגמול, והציע הצעה

משלו: "אם תמכרי לי את העולם הבא שלך, הרי לך לחם!".

אמרה הרבנית על המקום "הו"! מוכנה היא להקריב הכל, ובלבד שבעלה הקדוש יוכל להמשיך בעבודת השם.

היא רצה עם הלחם בזריות לבית המדרש, והנה בדיוק הגיעה ברגע הנכון, כמעט פרוסה נשמתו הקדושה של רבי מנחם מענדל מגופו שגוע ברעב.

תכף ומיד נטל את ידיו ואכל כדי מחיתו להשיב את חיותו, קול בכי הפריע את ארוחתו של הצדיק, הוא הרים את עיניו וראה את אשתו בוכה בדמעות.

"מה מיום יומים? מדוע התעכבת היום? ועל מה את בוכה?", הרבנית שפכה את לבו וספרה את כל הספור שהיה אצל האופה.

כשמוע זאת רבי מנחם מענדל אמר לה: "אל תפחד, עמי במחיצתי תהיי בעולם הבא!" בשכר מסירות נפשה ללמוד התורה הקדושה של בעלה הצדיק.

ואכן זכתה גם להקבר באותו אהל לצד בעלה, אשר זהו דבר אשר לא נהוג בדרך כלל.

כמה עלינו ללמוד מהספור הזה, כשברוך ה' ביכלתנו לקבע לעצמנו שעורים בתורה כפי יכולתנו, בין בדבקות - אם נזכה להבין בבחיירות ולהרגיש תענוג, ובין שלא בדבקות - גם אם נזכה לומר את המלים של התורה הקדושה בלי הבנה ובלי הרגשה מיוחדת, אף פעם לא נפסיק מלגרוס בתורה בכל מצב שהוא, סוף כל סוף נזכה על ידי העקשנות וההתחזקות ללמוד בכל יום חק קבוע ולא יעבר - לטהר את מוחנו ונשמתנו ולזכות לדבקות הנפלאה.

(על פי אשר בנחל מכתב ט"זכט)

במוצאי יום מנוחה

הדרכות וסגולות נפלאות לעשות במוצאי שבת להצלחת כל השבוע

// הדבר הראשון

במוצאי שבת קדש **הדבר הראשון צריכים ללמד דר גמרא**, וזו סגולה, שכל השבוע ילמדו הרבה דפים גמרא.

// לטל ידיך לפת

וכן תשתדל מאד **לטל ידיך לפת למלוא מלכה**, כמוכא בשלחן ערוך (סימן ש') שאפלו אינו יכול אלא כזית - יטל ידיו, ויאכל כל מיני מעדנים, ויהיה שמח, וישיר את הזמירות של מלוא מלכה. וצריך שתדע, שלאשה מעברת **זו סגולה ללדה קלה**, אם היא נוטלת ידים ואוכלת פת במלוא מלכה.

// סגולה גדולה ליראת שמים

ומה טוב אם יכולים לספר איזה **ספור מהבעל-שם-טוב הקדוש ז"ע**, שזו סגולה גדולה על כל השבוע, ואחר כך תעשה לעצמה **שעור בתנא דבי אליהו**, שזו סגולה גדולה ליראת שמים.

// שמחה, שזכית לשמר שבת

והעקר תהיה בשמחה, שזכית שעברה עליך שבת בזה העולם, וזכית לשמר שבת.

(אשר בנחל מכתב ט"זקעד)

להצטרפות למשיצי העלון צרו קשר: 053-2259191

לזכות צבי יהודה בן חנה ליטל

לזכות ולרשות שלמה רביד בן רבקה

077.2233.223

845.510.6314

שיחות נפלאות מאת מוריט הר"ר יצחק לעדער שליט"א

לקבלת הגליון באימייל מדי שבוע: BRESLEV.SHELY@GMAIL.COM

לציין בהערה: עבור גיליון בהיכל

בנדרים פלוס: קופת "ידידי עיר ברסלב"

בנק מרכנתיל, סניף: 26437 מספר חשבון:

בהעברה בנקאית: ע"ש "ידידי עיר ברסלב"

להשתתפות בזכות הגדולה בהדפסת והפצת הגליון